

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.017 van 26 maart 2013
in de zaak A. 202.384/XIV-33.681**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hanife Cilinger
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Diepestraat 115 b9
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 november 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 68.144 van 7 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7739 van 1 december 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 januari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Meral Kalin, die loco advocaat Hanife Cilinger verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 21 februari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 16 mei 2011 niet-ontvankelijk.

Op 16 juli 2011 stelt de verweerder tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de hoger genoemde beslissing met een arrest van 7 oktober 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op.

Zij citeert de motivering van het bestreden arrest en wijst erop dat het door de verweerder bij zijn aanvraag gevoegd standaard medisch getuigschrift niet voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het op 24 januari 2011 gewijzigd koninklijk besluit van 17 mei 2007. De appreciatie van de inhoud van het medisch getuigschrift komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe, doch de gemachtigde ambtenaar heeft te dezen geen enkele inhoudelijke beoordeling van dat getuigschrift gemaakt. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 blijkt dat de aanvraag moet vergezeld zijn van een standaard medisch getuigschrift, bij gebreke waaraan de aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard. Het gaat hier ook over de vorm en de wetgever heeft geen gradatie ingevoerd met betrekking tot de vormelijke conformiteit. De gemachtigde ambtenaar moet zich dus beperken tot de vaststelling of het ingediende getuigschrift al dan niet volledig conform is met het in de bijlage aan het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziene model. De verzoekende partij stelt dat het niet volstaat dat het medisch getuigschrift min of meer of quasi gelijkaardig is aan dat model. De in het model voorziene uitdrukkelijke adressering aan “de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken” is niet zonder reden omdat de wetgever heeft gewild dat de gemachtigde zijn toezicht op de ontvankelijkheid kan uitoefenen en het medisch attest dus aan hem wordt geadresseerd. De eerste rechter heeft volgens de verzoekende partij de in het huidige middel aangehaalde bepalingen miskend door te oordelen dat het doel van de regelgeving werd bereikt vermits de door de huidige verweerder gebruikte getuigschriften inhoudelijk overeenstemmen met het standaard

medisch getuigschrift en de aanvraag dus niet onontvankelijk had mogen worden verklaard, enkel op basis van het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift niet werd gebruikt.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

6. Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf per aangetekende brief moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en vergezeld moet zijn van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad en dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Het model van dat standaard medisch getuigschrift is vastgelegd in de bijlage aan het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

De hoofding van het standaard medisch getuigschrift is in de bijlage bij het hoger genoemd koninklijk besluit van 17 mei 2007 als volgt bepaald:

“FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN
Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken
MEDISCH GETUIGSCHRIFT
bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties
bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken”.

De hoofding van het door de verweerder ingediende attest luidt als volgt:

“MEDISCH ATTEST
bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de
Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (F.O.D. Binnenlandse zaken)”.

Er bestaat geen betwisting over, hetgeen ook in het bestreden arrest wordt vastgesteld, dat het door de verweerder ingediend medisch attest inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch getuigschrift, met uitzondering van de hoofding. Uit het bestreden arrest blijkt ook dat alle in het attest vermelde rubrieken identiek zijn aan het

model, met vermelding van de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van de verweerder, met in bijlage het medisch attest, werd met een ter post aangetekend schrijven naar de “Dienst Vreemdelingenzaken, Dienst regularisatie - 9ter medische redenen” gestuurd. Er heeft nooit enige betwisting bestaan wat het voorwerp van de aanvraag was en bij wie ze moest terechtkomen, samen met het medisch attest.

In het bestreden arrest kon derhalve op wettige wijze worden vastgesteld dat het doel van de regelgeving werd bereikt doordat de inhoud van het medisch getuigschrift van de huidige verweerder volledig overeenstemt met het standaard medisch getuigschrift. In het bestreden arrest kon dan ook op wettige wijze worden besloten dat het kennelijk onredelijk is de aanvraag van de huidige verweerder zonder meer onontvankelijk te verklaren op basis van het gegeven dat het standaard medisch getuigschrift niet werd gebruikt, nu enkel de hoofdtitel van het document met drie woorden verschilt van deze van het standaard medisch getuigschrift en dit de huidige verzoekende partij niet verhindert om haar bevoegdheid uit te oefenen en de ontvankelijkheid van de aanvraag te onderzoeken. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 82/2012 van 28 juni 2012 de vereiste van een standaard medisch getuigschrift voor aanvragen op grond van artikel 9ter van die wet als dusdanig heeft aanvaard. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending op van artikel 39/2, § 2, samen met artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 4, eerste lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij stelt dat de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel een marginale toetsing toelaat, waarbij hij niet als rechter in hoger beroep optreedt en zich niet in de plaats van het bestuur mag stellen om de ware toedracht van de feiten te gaan beoordelen. Volgens de verzoekende partij is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen zijn annulatiebevoegdheid te buiten gegaan omdat enkel het bestuur mag oordelen of de stukken van de betrokkene voldoen aan de vereisten van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het standaard medisch getuigschrift wordt volgens de verzoekende partij niet zonder reden vermeld dat het getuigschrift aan de “Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken” wordt gericht. Het is slechts voor de ambtenaar-geneesheer bestemd indien de gemachtigde ambtenaar het ontvankelijk heeft bevonden.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel.

Beoordeling

9. De huidige verweerder had voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgeworpen. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole als annulatierechter kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of het bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn besluit is gekomen. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest onderzocht of de aanvankelijk bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet was en heeft hij vastgesteld dat zulks niet het geval was. Hij heeft daarmee zijn bevoegdheid als annulatierechter niet overschreden. Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat hij met die vaststelling ook de daarin reeds aan bod gekomen bepalingen niet heeft geschonden. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesenwintig maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen